

MINDEORD

Det var bogen *Dæmoni og Mening- en introduktion til C. G. Jung*, der først henledte min opmærksomhed på Lars Bo Bojesens forfatterskab. Bogen kom som en håndsrekning til at forstå mørket. Ikke synke ned i det, ikke fortrænge det - men i virkeligheden til at begribe mørket som en side af det guddommelige. Og det var netop denne evne til at rumme mørket som jeg følte mig kommet i møde af. Bogens højdepunkt var for mig introduktionen af begrebet *Selvets Dæmoniske side*. Det forhold, at Selvet under ekstreme forhold sætter ind med dæmonisk selvødelæggende kræfter. Yderligere at dette sker for at undgå at Selvet udslettes, hvorved senere heling muliggøres. Lars Bo Bojesen gav mig en nøgtern indgang til at se på destruktive kræfter og rumme modsætninger - i stedet for at forstå destruktive kræfter som dæmonisk besættelse a la middelalderlig overtro. - 10 år senere var det Misser Berg, der kom mig i møde i et analyseforløb, hvor jeg lærte at arbejde med selvets dæmoniske side med brug af drømme, eventyr og myter.

Med til det dæmoniske hører hos Lars Bo Bojesen også Eros, der ses som en åndelig dæmon - en Daimon. Det var første gang, jeg mødte fortællingen om Sokrates, der belæres af Diotima fra Mantinea. Forfatteren viste på den måde vej til den viise kvinde, der belærte Sokrates ud i erotikken og ikke mindst erotikkens sjælelige skønhed. - Begrebet dæmoni trådte i fuld scala frem i sin modsætningsfyldte realitet.

Nu til *Den tredje Tilstand*. Forfatteren er på aftenvandring ud af Askov. ...*Bag træerne og skoven løfter sig aftenhimlen. Man synes vel ikke, at man kommer i tæt nok forbindelse med dens skønhed, for efterhånden som man går ud ad vejen, tårner træerne sig højere op og dækker for himlen..... men lidt senere dukker himlen op igen - og nu kan blikket vandre frit ud .. og op: hele himlen lader sig nu tilsyne..... bedst som man er mest fordybet, bøjes opmærksomheden væk fra himlen og ned til en ting på jorden, enten det er en ko, der brøler, eller det er toget fra Esbjerg, der nærmer sig med sine tre lysende øjne. Men toget kører væk og himlen er der stadig, trækker stadig i én, vil én noget. Hvorfor brænder det sådan i ens bryst, når man ser ud i det fjerne; hvad er det for en længsel, der bryder op i en?*

Forfatteren ønsker at præsentere læseren for en psykologisk tilstand, som han giver navnet uendelighedslængslen. Uendelighedslængslen - den åndelige længsel. Hvis vi som mennesker skal stå ved vores muligheder for at udvikle os etisk og åndeligt, må vi stå ved denne uendelighedslængsel.

Som hjælp til at forstå menneskets åndelige udviklingsmuligheder vælger Lars Bo Bojesen at præsentere Den Kristne Mystik, Steiner og endelig Jung. Udviklingstrinene i de tre traditioner sammenholdes – og det bliver muligt at erkende erfaringer fra den psykologiske dimension i et åndeligt perspektiv. Det sker i en skematisk oversigt, som en foræring til læseren. Her mødes psykologi og religion og bliver til fornem religionspsykologisk vejledning.

Lars Bo Bojesens forfatterskab er fyldt af overraskende fortællinger. En af dem er fortællingen om Phintias og Damon, som vi møder i *Venskab og Ensomhed*. Phintias og Damon er venner. Phintias bliver dømt til døden for en plan om kupforsøg mod tyrannen Dionysios. Phintias beder om "fri" til at kunne foretage en rejse, før han skal dø. - Damon forstår straks sin vens nød og melder sig som stedfortræder. Han vil gå i fængsel i stedet for Phintias, og han vil gå i døden, hvis vennen ikke vender tilbage. - Den dømte rejser, vennen går i fængsel.

Den dag dødsdommen skal eksekveres, er Phintias ikke vendt tilbage.... Damon føres til henrettelsespladsen - og så i aller sidste sekund dukker Phintias op for selv at tage sin dom. - Nu sker så det bemærkelsesværdige at Damon beder om at måtte træde i Phintias' sted. Så beder Phintias om, at dette må blive afvist. Da Dionysios bevidner dette venskab, bevæges hans hjerte - Phintias benådes.

Det er i Syracus på Sicilien, år 400 før Kr., men det er underordnet. Når det gode sejrer, er det altid en god historie. Blot skal der jo være en til at fortælle den, holde den i live. - Jeg husker min glæde og bevægelse, da jeg læste beretningen. Det gode sejrer, håbet vækkes og det er, som om hjertet får en ny chance.

Da jeg erfarede, at forfatteren ikke længere er i blandt os, blev jeg ked af det. Så begyndte jeg at se på de mange steder i forfatterskabet, der har åbnet mit sind, bragt udsyn og vidsyn, bragt trøst og håb. Så kom jeg til at tænke på al den glæde og taknemlighed, jeg har følt gennem årene. Sådan vil jeg mindes forfatteren Lars Bo Bojesen

Lone Gadegaard